

Мелодія життя

Взірець української жінки – відмінника освіти України, котра багато років своєї праці віддала учням Рівненського ПТУ-5, а також люблячої дружини, хорошої мами та щирої бабусі – Валентини Андріївни Нечипорук. Її світлій пам'яті присвячується.

Моє рідне село

Валентина Андріївна Нечипорук (у дівочтві Твердюк) народилася у селі Вовкошів, у сім'ї Ольги Іванівни та Андрія Корнійовича Твердюків. Це була сім'я хліборобів, котрі не тільки хліб вирощували, але й виховували двох доньок: Іраїду та Валентину. Одна стала лікарем, інша – вчителем. Вони любили своїх батьків, свою родину та своє рідне село. А як його можна було не любити?! Влітку воно красувалося зеленню садів та різнобарв'ям квітів, які росли біля кожної хати. Весною солов'ї заливалися співами, зачаровуючи як дорослих так і дітей. Посеред села протікала річка, де водилися нутрії, риба та лебеді. При березі, ніби вартові, стояли уже похилі від часу верби та стрункі тополі. А яка чудова краса, коли після грози на небі з'являлася веселка. Вона ніби з'єднувала два ставки. Люди говорили: «Це веселка воду набирає».

Річка була не широка, тихоплинна, в окремих місцях – глибока, мала чисту, прозору воду, про що зараз, на жаль, не скажеш. Вона була красивою в усі пори року, а особливо у весняно-літню пору. От увявіть її собі покриту квітами жовтого та білого латаття. Часто хлопці зривали ті чарівні водяні квіти і дарували своїм коханим.

Численні гусячо-качині табуни пірнали, тішались, що і для них знайшлося місце. Мешканці села любили відпочивати біля дамби ставка: ловили рибу, засмагали, діти грали в різні ігри. Неподалік часто розгулювали лелеки, шукаючи їй собі заняття. Серпневими ночами, коли розважалася молодь, на ставку тихо плавали човни, з яких

– Валентина зі своїми колегами – Л.О.Комаревич, О.А.Круть, Л.О.Зимою вели контроль не тільки за порядком, чистотою гуртожитків та гігієнічним станом учнів, а й проводили ряд виховних заходів. Звертали увагу учнів на утвердження державної української мови та розвитку національної культури. Цікавими були зустрічі з ветера-

ли стоматологічний центр. А Надія закінчила факультет педіатрії Чернівецького медичного інституту. Працювала дільничним педіатром, а зараз очолює дитяче інфекційне відділення Рівненської міської лікарні. Маю вже

нею з'являлася веселка. Вона ніби з'єднувала два ставки. Люди говорили: «Це веселка воду набирає».

Річка була не широка, тихоплинна, в окремих місцях – глибока, мала чисту, прозору воду, про що зараз, на жаль, не скажеш. Вона була красивою в усі пори року, а особливо у весняно-літню пору. От уявіть її собі покриту квітами жовтого та білого латаття. Часто хлопці зривали ті чарівні водяні квіти і дарували своїм коханим.

Численні гусячо-качині табуни пірнали, тішачись, що і для них знайшлося місце. Мешканці села любили відпочивати біля дамби ставка: ловили рибу, засмагали, діти грали в різні ігри. Неподалік часто розгулювали лелеки, шукаючи й собі заняття. Серпневими ночами, коли розважалася молодь, на ставку тихо плавали човни, з яких лунали українські народні пісні. Їх було чути аж у селі. Їх мелодію чули навіть на околицях сусіднього села Липки.

Взимку була своя краса. Снігові замети утворювали дива, схожі на піраміди. У такому чудовому селі з прекрасними краєвидами народилася і жила Валентина Андріївна. Тут же, на одній вулиці, пройшли дитячі та молоді роки судженого пані Валентини – Василя Федоровича Нечипорука. Отож село Вовкошів було спільною їхньою коліскою.

У квартирі Нечипоруків висять три картини, які нагадують про українське село. Адже саме село їх зростило, наповнило енергією і дало путівку в країну «Життя». А самостійне життя розпочалося у 1955 році після закінчення Невірківської середньої школи. У 1957–1966 роках Валентина вже працювала старшою піонервожатою, учителем початкових класів у таких селах: Невірків, Вовкошів та Липки. Потяг до навчання у неї був постійно. Валентина Андріївна у 1966 році закінчила Рівненський педагогічний інститут. Переїхала до Рівного та влаштувалася працювати учителем-вихователем у міському ПТУ-5. Але вона ні на хвилину не забувала той край, де зросла і ту коліску, у котрій гойдала мати. Завжди відвідувала батьківський дім, допомагала батькам. Кожен раз, ідучи повз дорогу, що вела до хати, ніби віталася з ясенами, в'язем та липами, котрі були свідками перших зустрічей Валентини та Василя. А у відповідь чулося легке шелестіння їх віття, ніби відповідали: «Ми раді за вас»

Міський період життя

Він розпочався саме з льонокомбінату.

За характером Валентина Андріївна вольова, наполеглива, працююча жінка, яка дуже швидко вливалася в колектив, ставала бажаною співробітницею, виконуючи роль лідера. Її лідерство відчувається навіть у погляді. На педагогічних нарадах вона брала активну участь у вирішенні різних проблем, ділилася досвідом роботи з підготовки молодих працівників. У всьому відчувалася порядність як педагога. Вона була взірцем для вчителів, майстрів та учнів училища. Пані Валентина була наполегливою у досягненні мети, сумлінна у праці, завжди проявляла ініціативу в навчальному та виховному процесах.

Однодумцем у Валентини Андріївни був її чоловік. Адже вони працювали в одній сфері – профтехосвіті. Василь Федорович теж «Відмінник освіти» та «Ветеран праці». Він добре розумів дружину, вмів підтримати та порадити, бо добре знав специфіку її праці. Про що й розповідає:

– Валентина зі своїми колегами – Л.О. Комаревич, О.А. Круть, Л.О. Зимою вели контроль не тільки за порядком, чистотою ґуртожитків та гігієнічним станом учнів, а й проводили ряд виховних заходів. Звертали увагу учнів на утвердження державної української мови та розвиток національної культури. Цікавими були зустрічі з ветеранами війни та праці, спогади про голодомор.

Валентина Андріївна пропагувала принципи християнської моралі серед учнів ПТУ-5. Вчила як правильно святкувати православні свята. На уроках української літератури використовувала Біблійні тексти, навчала правильної поведінки в храмі та на кладовищі. А це дуже важливо, оскільки підноситься духовність дітей.

Із метою вивчення виховного досвіду Валентина брала участь у поїздках педколективу в інші міста. Це у подальшому давало позитивний результат при проведенні олімпіад, конкурсів та виховних годин і тому подібного.

Багато часу Валентина Андріївна працювала над собою. За хорошу роботу вона отримувала грамоти та грошові винагороди.

У хорошого вихователя завжди були хороші учні. А із хороших учнів ставали хороші робітники, що було важливо. Недаремно мовиться, що вихована молодь – дзеркало нації. А чи хто задумувався над тим скільки праці, уміння і мудрості слід вкласти у ту молодь, щоб дзеркало не було тьмяним? Вихователі вчасно коригували поведінку майбутніх робітників та направляли їх у правильне русло. Це допомагало їм адаптуватися на виробництві, полюбити свою професію і віддатися їй сповна, стати гідним робітничої професії. Валентина Андріївна усвідомлювала свою роль у вихованні учнівської молоді і ревно несла свій хрест. Працювала у міському ПТУ-5 аж до виходу на пенсію – до 1994 року.

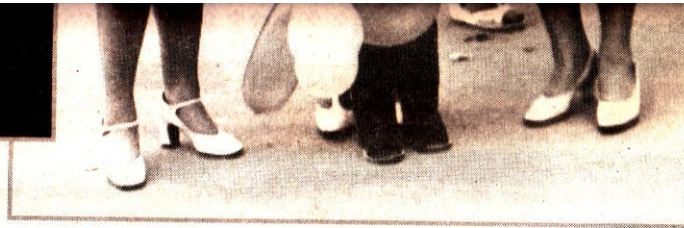
У її душі завжди були хороші спогади про колектив, в якому вона відпрацювала 28 років. Це немалий термін. Бувало по-різному, але таким як пані Валентина усе було під силу. Недаремно вона носила ім'я Валентина, що в перекладі означає «сильна». Її вихованці пам'ятають її донині.

Спогади найріднішої людини

У 2006 році Валентина Андріївна залишила цей світ і відійшла у вічність назавжди, залишивши про себе добрі щирі спогади. Вона покинула у глибокій зажурі свого чоловіка, дитей та внуків.

Василь Федорович любив її щиро:

– Валентина – це найкращий подарунок від Бога. Вона була вірною дружиною, гарною жінкою, незмінною подругою життя. У її особі діти мали хорошу матір, а я – дбайливу господиню і відмінну порадицю. Ми виховали двох прекрасних доньок – Оксану та Надію. Оксана закінчила біологічний факультет Чернівецького університету імені Федьковича. Уже з чоловіком відкри-

ли стоматологічний центр. А Надія закінчила факультет педіатрії Чернівецького медичного інституту. Працювала дільничним педіатром, а зараз очолює дитяче інфекційне відділення Рівненської міської лікарні. Маю вже троє внуків.

Усі ми понесли велику втрату. Дуже сумуємо всі та, на превеликий жаль, не в силі щось змінити. Але ж у кожного своя сім'я, діти та життєві проблеми. А я щодня вдивляюся у портрет тієї, котру любив до безтямки. Інколи напливають такі спогади, ніби я гортаю сторінки нашого спільного життя. Згадую її ще з дитинства, коли ми були ще дітьми. Мама Валі брала її за руку і вела з собою рвати льон. А моя мама теж зі мною йшла. Смуги були недалеко одна від одної. Валя вийде на межу, стане і махає мені рукою. Я радісно біг до неї. Тоді моя мама гукала до мене: «А ти куди Васильку?» А я нічого не слухав, біг до неї. Коли став вже старшим, то водив коні на пасовисько, і як доходив до Валиної хати, то здавалося, що серце вискочить із грудей. А пізніше ми жили у цій самій хаті. До Валентини мене тягнула якась невідома сила, яку не в змоззі пояснити.

Я дуже любив читати книги. Прочитаю книжку і саме ті місця, де йдеться про кохання, підкреслював і давав їй читати. Освідчитися та признатися, що вона мені подобається – боявся. Всі думки мої були лише про неї.

Біля двору Валентини росли ясени, тому коли чую пісню «Ясени», то відразу згадую про тривожну юність та її сердечний неспокій.

Я дякую долі, що вона подарувала мені таку дружину. Я все робив для того, щоб на її очах не з'являлися слюзи. Сім'я у нас була гарна, дружня, панувало взаєморозуміння. Ми розуміли одне одного з півслова. Завжди нам було про що поговорити. Коли отримали квартиру, то спільно облаштовували наше сімейне гніздечко. Воно мене зігрівало й сьогодні. Ми були щасливі разом. Я з впевненістю можу сказати, що любов – це зміст усього життя, який формує долю людини. А моя доля – це Валентина. Вона дуже хворіла. Я сидів біля неї та читав їй вірші, хотів хоч трохи облегшити її стан. Сидів ночами біля неї, сподіваючись покращення. Одного разу вона промовила: «Васильку, я вже більше не буду з тобою». Так і сталося. Вона пішла за межу, а зі мною лишилася тільки пам'ять та світла музика її душі, яка завжди звучить у моєму серці найріднішою мелодією нашого подружнього життя.

Отож, нехай ці слова долинуть до небес, де свій спокій знайшла Валентина Андріївна.

Від себе додам: із цієї взірцевої сім'ї потрібно всім брати приклад.

Лариса ГЛОВАЦЬКА